

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8321/2568

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1474, ป.พ.พ. มาตรา 1523, ป.พ.พ. มาตรา 1532, ป.พ.พ. มาตรา 1533, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 252,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1

## ย่อ / หลักกฎหมาย

เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานบริษัท ก. ของโจทก์ นั้น ได้ความว่า โจทก์สมัครเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและยังคงเป็นสมาชิกอยู่จนถึงปัจจุบัน โดยการเป็นสมาชิกดังกล่าวโจทก์ส่งเงินสะสมจากเงินเดือนของโจทก์ และโจทก์ยังได้รับเงินสมทบจากนายจ้างรวมทั้งผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวในแต่ละเดือน ซึ่งไม่ใช่ความคาดหวังหรือความคาดหวังจะได้ทรัพย์สิน แต่เป็นสิทธิของโจทก์ที่มีอยู่แล้ว เมื่อสิทธิดังกล่าวมีอยู่ระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังคงเป็นสามีภริยากันอยู่ จึงเป็นสินสมรสตาม ป.พ.พ. มาตรา 1474 (1) จำเลยที่ 1 มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งจากสินสมรสดังกล่าวเมื่อโจทก์สิ้นสมาชิกภาพกองทุนสำรองเลี้ยงชีพดังกล่าวถึงหนึ่งแต่จำเลยที่ 1 มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งสินสมรสดังกล่าวมีผลย้อนหลังไปนับแต่วันจดทะเบียนสมรสจนถึงวันฟ้องหย่าตาม ป.พ.พ. มาตรา 1532 (ข) และ 1533 ส่วนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่เกิดขึ้นหลังวันฟ้อง จำเลยที่ 1 จะมีสิทธิขอแบ่งหรือไม่ อย่างไร เป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 ต้องไปว่ากล่าวเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) ของจำเลยที่ 1 นั้น ได้ความว่า จำเลยที่ 1 เป็นข้าราชการและเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ โดยการเป็นสมาชิกดังกล่าวจำเลยที่ 1 ส่งเงินสะสมจากเงินเดือนของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ยังได้รับเงินสมทบ รวมทั้งผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวในแต่ละเดือน ซึ่งไม่ใช่ความคาดหวังหรือความคาดหวังจะได้ทรัพย์สิน แต่เป็นสิทธิของจำเลยที่ 1 ที่มีอยู่แล้ว เมื่อสิทธิดังกล่าวมีอยู่ระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังคงเป็นสามีภริยากันอยู่ จึงเป็นสินสมรสตาม ป.พ.พ. มาตรา 1474 (1) ส่วนเงินอื่นที่จำเลยที่ 1 จะพึงได้รับก็ต่อเมื่อพ้นจากสมาชิกภาพของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการดังกล่าว ดังนั้น ในขณะที่ฟ้องหย่าสิทธิที่จะได้รับเงินดังกล่าวยังไม่เกิดขึ้นและไม่แน่นอนว่าจำเลยที่ 1 จะมีสิทธิได้รับหรือไม่ อย่างไร จึงยังฟังไม่ได้ว่าเป็นสินสมรส โจทก์จึงมีสิทธิได้รับส่วนแบ่งจากเงินในส่วนเงินสะสม เงินสมทบและผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่เป็นสินสมรสดังกล่าวถึงหนึ่งมีผลย้อนหลังไปนับแต่วันจดทะเบียนสมรสเป็นต้นไปจนถึงวันฟ้องหย่า ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1532 (ข) และ 1533 ส่วนเงินอื่นที่เกิดขึ้นหลังวันฟ้อง โจทก์จะมีสิทธิขอแบ่งหรือไม่อย่างไร เป็นเรื่องที่โจทก์ต้องไปว่ากล่าวเป็นอีกส่วนหนึ่ง เงินบำนาญของจำเลยที่ 1 นั้น จำเลยที่ 1 ได้รับเมื่อเกษียณอายุราชการ เป็นการได้รับมาภายหลังจากฟ้องคดีนี้แล้ว จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวก่อนฟ้องคดีนี้แม้โจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นสามีภริยากัน แต่การจัดการแบ่งทรัพย์สินของสามีภริยาในกรณีที่มีการฟ้องหย่าและขอแบ่งสินสมรสในคดีเดียวกันนั้น ป.พ.พ. มาตรา 1532 (ข) บัญญัติว่า "ถ้าเป็นการหย่าโดยคำพิพากษาของศาล ส่วนที่บังคับทรัพย์สินระหว่างสามีภริยานั้น มีผลย้อนหลังไปถึงวันฟ้องหย่า" เมื่อเงินบำนาญของจำเลยที่ 1 เป็นทรัพย์สินที่ได้มาภายหลังวันฟ้อง โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอแบ่งเงินบำนาญดังกล่าวได้ แต่อย่างไรก็ดี เงินบำนาญของจำเลยที่ 1 นั้น โจทก์จะมีสิทธิหรือไม่ อย่างไร ต้องไปว่ากล่าวเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จำเลยที่ 1 ให้การและฟ้องแย้งโดยมิได้บรรยายและมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาแสดงว่า หนี้เกี่ยวกับที่ดิน

พร้อมสิ่งปลูกสร้างและสิทธิการเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวเป็นหนึ่งรวมที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 จะต้องร่วมกันรับผิดชอบละกึ่งหนึ่ง หรือขอให้แบ่งที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างและสิทธิการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวอันเป็นสินสมรสโดยหักใช้หนี้เงินดังกล่าวก่อน รวมทั้งจำเลยที่ 1 ให้การและฟ้องแย้งโดยมิได้บรรยายและมีคำขอให้โจทก์ชดใช้จากสินสมรสส่วนของตนหรือสินส่วนตัวเนื่องจากโจทก์จำหน่ายกองทุนดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องนอกฟ้องแย้ง และเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ไปจดทะเบียนหย่ากับโจทก์ภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด หากจำเลยที่ 1 ไม่ไปดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยที่ 1 และให้จำเลยที่ 1 แบ่งสินสมรสตามคำฟ้องมูลค่า 12,052,411 บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 จะแบ่งสินสมรสดังกล่าวให้แก่โจทก์เสร็จสิ้น กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทดแทน 2,000,000 บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 ให้การ ฟ้องแย้ง และแก้ไขคำให้การและฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้อง และพิพากษาให้โจทก์ไปจดทะเบียนหย่าขาดกับจำเลยที่ 1 ภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด หากโจทก์ไม่ไปดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของโจทก์ และให้โจทก์แบ่งทรัพย์สินตามฟ้องแย้งข้อ 1.5 ถึงข้อ 1.12 ให้แก่จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง เป็นเงิน 8,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้โจทก์ใช้ค่าทดแทนแก่จำเลยที่ 1 จำนวน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าโจทก์จะชำระเสร็จ จำเลยที่ 2 ให้การขอให้ยกฟ้อง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้งในส่วนที่จำเลยที่ 1 ขอให้แบ่งทรัพย์สินรายการที่ 1.7 ถึงรายการที่ 1.10 และรายการที่ 1.12 ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องและยกฟ้องแย้ง ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองทั้งในส่วนฟ้องและฟ้องแย้งให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่า ให้โจทก์กับจำเลยที่ 1 หย่าขาดจากกัน ให้จำเลยที่ 1 แบ่งรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ญท xxx กรุงเทพมหานคร รถยนต์หมายเลขทะเบียน พน xxxx กรุงเทพมหานคร สิทธิการเช่าซื้อรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชส xxx กรุงเทพมหานคร ที่ดินพร้อมบ้านเลขที่ 115/1 อาคารชุด ช. ห้องชุดเลขที่ 1545/44 และที่ดินโฉนดเลขที่ 20779 ให้แก่โจทก์กึ่งหนึ่ง และให้จำเลยที่ 1 แบ่งหน่วยลงทุนกองทุนเปิด บ. ให้แก่โจทก์ จำนวน 14,925.3731 หน่วย และให้โจทก์แบ่งหน่วยลงทุนของโจทก์ในบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน ก. 3 กองทุน ให้แก่จำเลยที่ 1 คือ กองทุนเปิดเค หุ้นระยะยาวปันผล (LTF) จำนวน 32,392.7857 หน่วย กองทุนเปิดเค 70:30 หุ้นระยะยาวปันผล (LTF) จำนวน 9,130.1972 หน่วย และกองทุนเปิดเค หุ้นทุนเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF) จำนวน 6,940.48155 หน่วย ในส่วนของการแบ่งสินสมรสที่เป็นทรัพย์สินให้โจทก์กับจำเลยที่ 1 ตกลงแบ่งกันเอง หากตกลงกันไม่ได้ให้ประมูลราคากันระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 แล้วนำเงินมาแบ่งกันคนละกึ่งหนึ่ง หากตกลงกันไม่ได้ให้นำทรัพย์สินดังกล่าวออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งกันคนละกึ่งหนึ่งตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1364 ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินในส่วนที่เป็นสินสมรสให้แก่โจทก์ 654,326.61 บาท กับใช้ค่าทดแทนแก่โจทก์ 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปีในต้นเงิน 954,326.61 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 10 สิงหาคม 2564) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยที่ 2 ใช้ค่าทดแทนแก่โจทก์ 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปีนับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้ตามทนายทนายที่โจทก์ขณะคดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 แต่ละคน โดยกำหนดค่าทนายความ 20,000 บาท นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น (ที่ถูก ต้องมีคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกด้วย) จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า โจทก์กับจำเลยที่ 1 จดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2542 หลังจากสมรสแล้วโจทก์กับจำเลยที่ 1 พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 17/59 โจทก์ทำงานเป็นหัวหน้าพนักงานต้อนรับระดับ 7 ของบริษัท ก.จำเลยที่ 1 รับราชการเป็นเจ้าพนักงานนำร่อง กรมเจ้าท่า กระทรวงคมนาคม โดยปฏิบัติงานประจำที่ทำการในอำเภอศรีราชา สำหรับประเด็นที่จำเลยที่ 1 ฟ้องแย้งอ้างเหตุหย่าโจทก์และขอให้โจทก์ชดใช้ค่าทดแทนแก่จำเลยที่ 1 นั้น ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์ทำร้ายทรมานจิตใจหรือหมิ่นประมาทหรือเหยียดหยามบุพการีของจำเลยที่ 1 เป็นการร้ายแรงและโจทก์ไม่ให้ความช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูจำเลยที่ 1 ตามสมควรหรือทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการที่เป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรง อันจะเป็นเหตุที่จำเลยที่ 1 ฟ้องหย่าโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (3) และ (6) จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนจากโจทก์ เมื่อไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ 51959 พร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ 17/59 ทุนเรือนหุ้นของจำเลยที่ 1 ในสหกรณ์ออมทรัพย์กรมเจ้าท่า กองทุนเปิด บ. เงินฝากในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. เลขที่บัญชี 421-2-04xxx-x เงินฝากในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. เลขที่บัญชี 326-1-46xxx-x เงินฝากในบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่บัญชี 049-425xxx-x และเงินประกันชีวิตบริษัท ร. ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ คดีมีปัญหที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า จำเลยที่ 1 อุปการะเลี้ยงดูหรือยกย่องผู้อื่นฉันทนภริยา โจทก์กับจำเลยที่ 1 สมควรใจแยกกันอยู่เพราะเหตุที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันฉันทนภริยาได้โดยปกติสุขตลอดมาเกินสามปี และจำเลยที่ 1 ทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีหรือภริยากันอย่างร้ายแรง อันเป็นเหตุฟ้องหย่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (1) (4/2) และ (6) หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามข้อฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว โจทก์มีตัวโจทก์และนางสาวนพพร เป็นพยานเบิกความถึงความสัมพันธ์ของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์สังเกตว่าจำเลยที่ 1 มีพฤติกรรมที่น่าสงสัยว่าจะมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่น โจทก์จึงว่าจ้างนักสืบให้ติดตามพฤติกรรมของจำเลยที่ 1 จนโจทก์ได้รับภาพถ่ายที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ไปที่บ้านเลขที่ 115/1 ซึ่งเปิดเป็นร้านเสริมสวยและเป็นที่พักอาศัยด้วย จนกระทั่งเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2564 โจทก์และนางสาวนพ

พรรณติดตามไปที่บ้านหลังดังกล่าวพบจำเลยทั้งสองอยู่ภายในบ้านตามลำพังในลักษณะใกล้ชิด  
เสมือนคู่รัก โจทก์จึงแสดงตัวให้จำเลยทั้งสองทราบว่าโจทก์ทราบพฤติกรรมของจำเลยทั้งสองและ  
แสดงตัวต่อจำเลยที่ 2 ว่าโจทก์เป็นภริยาชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 แต่จำเลยทั้งสองไม่สนใจ  
และจำเลยที่ 1 ยังไปมาหาสู่จำเลยที่ 2 เป็นประจำ โดยนางสาวพืพรรณเป็นน้องสาวโจทก์ย่อมมี  
ความปรารถนาดีต่อครอบครัวของโจทก์ ไม่มีเหตุผลที่จะคิดปรุงแต่งเรื่องขึ้นหาเหตุให้ครอบครัว  
ของโจทก์ต้องแตกแยกกัน ทั้งโจทก์ยังมีภาพถ่าย มานาสืบสนับสนุน ซึ่งภาพถ่ายดังกล่าวปรากฏ  
ภาพรถยนต์ของจำเลยที่ 1 ไปจอดหน้าบ้านหลังดังกล่าว ทั้งเวลากลางวันและเวลากลางคืน ซึ่ง  
จำเลยที่ 1 นำสืบรับว่า รถยนต์ดังกล่าวเป็นรถยนต์ของจำเลยที่ 1 จริง เพียงแต่นำสืบบายเบี่ยง  
อ้างว่า จำเลยที่ 1 ให้คนงานของบิดาจำเลยที่ 1 ใช้เป็นยานพาหนะเพื่อไปดูแลต้นไม้ที่ปลูกไว้ที่บ้าน  
หลังดังกล่าวเท่านั้น แต่จำเลยที่ 1 ไม่มีพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวอ้างดังกล่าว ทั้งตาม  
ภาพถ่ายยังปรากฏภาพถ่ายของจำเลยทั้งสองในลักษณะของคู่รักติดอยู่บนฝาผนังของบ้านหลัง  
ดังกล่าวอย่างเปิดเผย อันแสดงให้เห็นชัดถึงความสัมพันธ์อันชู้สาวของจำเลยทั้งสอง แม้จำเลยที่ 1  
จะอ้างว่า ภาพถ่ายดังกล่าวเป็นภาพจำเลยที่ 1 ใช้แอปพลิเคชันในการตกแต่งภาพเท่านั้น แต่เมื่อ  
จำเลยที่ 1 อ้างว่า จำเลยที่ 2 เป็นเพียงหลานของเพื่อนสนิท ก็ไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นใดที่  
จำเลยที่ 1 จะต้องตกแต่งภาพคู่ของจำเลยทั้งสองลักษณะที่กอดกันตามภาพถ่ายดังกล่าวเพื่อติดไว้  
บนฝาผนังของบ้านหลังดังกล่าว อันแสดงให้เห็นถึงการมีความสัมพันธ์กันเป็นพิเศษไม่ใช่ใน  
ลักษณะของบุคคลที่รู้จักกันทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจทก์นำสืบเกี่ยวกับเหตุการณ์เมื่อวันที่ 13  
มิถุนายน 2564 ที่โจทก์ติดตามไปพบจำเลยทั้งสองอยู่ด้วยกันที่บ้านหลังดังกล่าวนั้น โจทก์มีตัว  
โจทก์และนางสาวพืพรรณเป็นประจักษ์พยานเบิกความยืนยันถึงข้อเท็จจริงประกอบ  
ภาพเคลื่อนไหวท้ายภาพถ่าย ซึ่งจำเลยทั้งสองไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่ใช่ภาพของตน เมื่อพิจารณาจาก  
ภาพเคลื่อนไหวดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า เมื่อโจทก์และนางสาวพืพรรณติดตามไปที่บ้านหลัง  
ดังกล่าวแล้วพบจำเลยทั้งสองอยู่ภายในบ้านด้วยกันในช่วงกลางคืนตามลำพัง โดยจำเลยที่ 1 นั่ง  
ดูโทรทัศน์บนเก้าอี้ ส่วนจำเลยที่ 2 นั่งปอกขนุนอยู่ใกล้กัน เมื่อโจทก์เคาะกระจกเรียก จำเลยที่ 2  
หันมาดูและตกใจ จำเลยที่ 1 เพียงแต่ยกมือขึ้นห้ามโจทก์ถ่ายรูป แต่ไม่ได้ออกมาคุย ส่วนจำเลยที่ 2  
ยังนั่งอยู่ที่เดิม โจทก์จึงต้องโทรศัพท์ให้จำเลยที่ 1 ออกมาคุย แต่จำเลยที่ 1 กลับพูดว่าไม่มีอะไรต้อง  
คุย ตามพฤติการณ์ดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นว่า จำเลยทั้งสองพักอาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านหลังดังกล่าว แม้  
จำเลยทั้งสองอ้างว่า จำเลยที่ 2 เป็นเพียงผู้เช่าบ้านหลังดังกล่าวจากจำเลยที่ 1 เพื่อเปิดเป็น  
ร้านเสริมสวย โดยในวันดังกล่าวจำเลยที่ 1 ไปใช้บริการตัดผมดังเช่นลูกค้าทั่วไปแล้วพูดคุยกับ  
จำเลยที่ 2 ในฐานะลูกค้าและผู้ให้เช่าบ้านเท่านั้น แต่กลับไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าจำเลยทั้งสอง  
ได้มีการทำสัญญาเช่าบ้านหลังดังกล่าวกันไว้ ทั้งเมื่อโจทก์สอบถามจำเลยทั้งสองก็ไม่ได้อธิบายหรือ  
แสดงตัวให้เห็นถึงความสัมพันธ์ว่า จำเลยที่ 1 เป็นเพียงลูกค้าและผู้ให้เช่าบ้านตามที่กล่าวอ้าง กลับ  
ยังคงนั่งอยู่ด้วยกันภายในบ้านหลังดังกล่าวต่อไปในลักษณะของผู้ที่พักอาศัยอยู่ร่วมกัน โดยมีได้  
สนใจการแสดงตัวของโจทก์ที่เป็นภริยาชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 แต่อย่างไร ข้ออ้างของ  
จำเลยที่ 1 เป็นพิรุณและขัดต่อเหตุผล จึงไม่น่าหนักใจรับฟัง เชื่อว่าข้อเท็จจริงเป็นดังข้อนำสืบ  
ของโจทก์ แม้โจทก์จะมีได้นำนักสืบที่โจทก์ว่าจ้างมาเบิกความยืนยัน แต่พยานหลักฐานโจทก์เท่าที่  
นำสืบมาเพียงพอแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของจำเลยทั้งสองแล้วหาได้เป็นข้อพิรุณดังที่จำเลยที่  
1 ฎีกาแต่อย่างใด ดังนั้น พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่อยู่ในบ้านหลังเดียวกับจำเลยที่ 2 อย่างใกล้ชิด  
ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน ซึ่งบ้านดังกล่าวอยู่ในหมู่บ้าน พ. ซึ่งเป็นแหล่งชุมนุมชนและจำเลย

ทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกันโดยเปิดเผย ทั้งบ้านหลังดังกล่าวยังเปิดเป็นร้านเสริมสวยของจำเลยที่ 2 เช่นนั้น บ่งชี้ถึงการมีความสัมพันธ์กันฉันคู่สาวและมีการเอื้ออาทรดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ถือเป็นพฤติการณ์ที่แสดงว่าจำเลยที่ 1 ยกย่องจำเลยที่ 2 ฉันภริยา และทำการเป็นปฏิกิริยาต่อการที่เป็นสามีหรือภริยากันอย่างร้ายแรง ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย อับอาย และเดือดร้อนเกินควร เมื่อคำนึงถึงสภาพ ฐานะและความเป็นอยู่ร่วมกันฉันสามีภริยา โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (1) และ (6) ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า พฤติการณ์ของโจทก์กับจำเลยที่ 1 มีการแยกกันอยู่ในลักษณะถาวรจนถึงปัจจุบัน กรณีจึงเป็นพฤติการณ์ที่ทำให้จำเลยที่ 1 ไม่สามารถใช้ชีวิตคู่ร่วมกับโจทก์ได้อีกต่อไป ขอให้พิพากษาให้โจทก์กับจำเลยที่ 1 หย่าขาดจากกันนั้น เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า กรณีตามฟ้องแย้งของจำเลยที่ 1 ไม่เป็นเหตุหย่าเนื่องจากโจทก์กับจำเลยที่ 1 สมควรใจแยกกันอยู่เพราะเหตุไม่อาจอยู่ร่วมกันฉันสามีภริยาได้โดยปกติสุขตลอดมาเกินสามปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (4/2) จำเลยที่ 1 ไม่ได้อุทธรณ์ในประเด็นนี้ ปัญหาดังกล่าวจึงมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ ทั้งไม่ใช่ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกา ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองในประการต่อไปว่า จำเลยทั้งสองต้องชดเชยค่าทดแทนแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า จำเลยที่ 1 ได้อุปการะเลียงดูและยกย่องจำเลยที่ 2 ฉันภริยาในระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นเหตุหย่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตามมาตรา 1516 (1) ซึ่งตามมาตรา 1523 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้โจทก์มีสิทธิได้รับค่าทดแทนจากจำเลยที่ 1 สามีโจทก์ และเรียกค่าทดแทนจากจำเลยที่ 2 ได้ และค่าทดแทนที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษกำหนดมานั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ในประการต่อไปว่า โจทก์กับจำเลยที่ 1 มีสินสมรสที่ต้องแบ่งกันเพียงใด สำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ 20779 และห้องชุด ซ. เลขที่ 1545/44 นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากสารบัญชีจดทะเบียนในสำเนาโฉนดที่ดินและสำเนาทะเบียนภาษีที่ดินแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 1 ซื้อที่ดินและห้องชุดดังกล่าวระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 สมรส ที่ดินและห้องชุดดังกล่าวจึงเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1474 (1) ที่จำเลยที่ 1 กล่าวอ้างว่า ที่ดินและห้องชุดดังกล่าวไม่ใช่สินสมรส แต่จำเลยที่ 1 คงมีจำเลยที่ 1 เพียงปากเดียว เบิกความว่า จำเลยที่ 1 ซื้อที่ดินดังกล่าวด้วยเงินของมารดาจำเลยที่ 1 จำนวน 1,300,000 บาท และจำเลยที่ 1 ซื้อห้องชุดดังกล่าวด้วยเงินที่ได้จากมารดาจำเลยที่ 1 จำนวน 500,000 บาท และเงินส่วนตัวของจำเลยที่ 1 จำนวน 430,000 บาท อีกส่วนหนึ่ง แต่จำเลยที่ 1 มิได้นำมารดาจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นพยานสนับสนุนข้อกล่าวอ้างดังกล่าว แม้จำเลยที่ 1 จะมีสำเนาบัญชีเงินฝากของมารดาจำเลยที่ 1 และสำเนารายการเดินบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 มาแสดง แต่พยานหลักฐานดังกล่าวก็ไม่อาจชี้ชัดได้ว่ามารดาจำเลยที่ 1 ถอนเงินเพื่อให้จำเลยที่ 1 นำไปซื้อทรัพย์สินใดและเงินที่จำเลยที่ 1 นำไปซื้อทรัพย์สินดังกล่าวเป็นเงินส่วนตัวของจำเลยที่ 1 ในส่วนใด พยานหลักฐานจำเลยที่ 1 จึงมีน้ำหนักน้อยกว่าพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ที่ดินและห้องชุด

ดังกล่าวเป็นสินสมรส จำเลยที่ 1 จึงต้องแบ่งที่ดินและห้องชุดดังกล่าวให้แก่โจทก์กึ่งหนึ่ง ที่ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น สำหรับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ญท xxx กรุงเทพมหานคร รถยนต์ หมายเลขทะเบียน พน xxxx กรุงเทพมหานคร และรถยนต์ หมายเลขทะเบียน 7 กพ xxxx กรุงเทพมหานคร นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาสำเนาคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 1 มีชื่อเป็นผู้ครอบครองรถยนต์สองคันแรกระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 สมรสกัน รถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าว จึงเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1474 (1) จำเลยที่ 1 กล่าวอ้างว่า รถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าวไม่ใช่สินสมรส โดยจำเลยที่ 1 นำสืบว่า เงินที่ใช้ซื้อรถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าวเป็นเงินส่วนตัวของจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 ไม่มีพยานหลักฐานใดที่ขัดแย้งมาแสดงว่าเป็นเงินส่วนตัวของจำเลยที่ 1 ในส่วนใด จึงเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า รถยนต์ทั้งสองคันดังกล่าว เป็นสินสมรส จำเลยที่ 1 จึงต้องแบ่งรถยนต์สองคันแรกให้แก่โจทก์กึ่งหนึ่ง สำหรับรถยนต์คันที่สาม นั้น จำเลยที่ 1 พ้องแย้งว่า รถยนต์คันดังกล่าวเป็นสินสมรส แม้โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งต่อสู้คดี โดยมิได้ให้การปฏิเสธข้ออ้างดังกล่าวของจำเลยที่ 1 อันถือได้ว่าโจทก์ยอมรับว่ารถยนต์คันดังกล่าวเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ก็ตาม แต่จากการนำสืบของจำเลยที่ 1 คงมีเพียงภาพถ่ายรถยนต์มาแสดง โดยไม่ปรากฏว่ารถยนต์คันดังกล่าวยังคงมีอยู่เพื่อจัดแบ่งสินสมรส จึงไม่อาจให้ โจทก์แบ่งรถยนต์คันที่สามให้แก่จำเลยที่ 1 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกา เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับหุ้นและเงินฝากของโจทก์ในสหกรณ์ ออมทรัพย์พนักงาน ก. นั้น เห็นว่า จำเลยที่ 1 พ้องแย้งว่า หุ้นและเงินฝากของโจทก์ในสหกรณ์ ออมทรัพย์พนักงาน ก. เป็นสินสมรส โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิเรียกร้อง เนื่องจากโจทก์ปิดบัญชีไปนานแล้วเท่านั้น จึงต้องฟังว่าหุ้นและเงินฝากของโจทก์ดังกล่าวเป็นสินสมรส แต่อย่างไรก็ตาม การจะแบ่งสินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ได้ต้องมีสินสมรสในขณะแบ่งสินสมรสดังกล่าว จำเลยที่ 1 จึงต้องนำสืบให้ได้ว่า หุ้นและเงินฝากดังกล่าวยังคงมีอยู่เพื่อจัดแบ่งสินสมรสหรือไม่ เพียงใด ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์ถอนหุ้นสามัญและถอนเงินฝากทั้งหมดก่อนวันฟ้องหย่าคดีนี้ อีกทั้งข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏชัดว่าเป็นการถอนไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของโจทก์ฝ่ายเดียวจึงไม่อาจให้โจทก์แบ่งหุ้นและเงินฝากดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ 1 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น สำหรับเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานบริษัท ก. ของโจทก์ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าโจทก์สมัครเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามสำเนาใบสมัครกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และยังคงเป็นสมาชิกอยู่จนถึงปัจจุบัน โดยการเป็นสมาชิกดังกล่าวโจทก์ส่งเงินสะสมจากเงินเดือนของโจทก์ และโจทก์ยังได้รับเงินสมทบจากนายจ้างรวมทั้งผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวในแต่ละเดือน ซึ่งไม่ใช่ความคาดหวังหรือความคาดหวังจะได้ทรัพย์สิน แต่เป็นสิทธิของโจทก์ที่มีอยู่แล้ว เมื่อสิทธิดังกล่าวมีอยู่ระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังคงเป็นสามีภริยากันอยู่ จึงเป็นสินสมรสตาม มาตรา 1474 (1) จำเลยที่ 1 มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งจากสินสมรสดังกล่าวเมื่อโจทก์สิ้นสมาชิกภาพกองทุนสำรองเลี้ยงชีพดังกล่าวกึ่งหนึ่ง แต่อย่างไรก็ดี จำเลยที่ 1 มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งสินสมรสดังกล่าวมีผลย้อนหลังไปนับแต่วันจดทะเบียนสมรสจนถึงวันฟ้องหย่าตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1532 (ข) และ 1533 ส่วนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่เกิดขึ้นหลังวันฟ้อง จำเลยที่ 1 จะมีสิทธิขอแบ่งหรือไม่ อย่างไร

เป็นเรื่องที่จำเลยที่ 1 ต้องไปว่ากล่าวเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน สำหรับเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) ของจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 1 เป็นข้าราชการและเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ โดยการเป็นสมาชิกดังกล่าวจำเลยที่ 1 ส่งเงินสะสมจากเงินเดือนของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ยังได้รับเงินสมทบรวมทั้งผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวในแต่ละเดือน ซึ่งไม่ใช่ความคาดหวังหรือความคาดหวังจะได้ทรัพย์สิน แต่เป็นสิทธิของจำเลยที่ 1 ที่มีอยู่แล้ว เมื่อสิทธิดังกล่าวมีอยู่ระหว่างที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังคงเป็นสามีภริยากันอยู่ จึงเป็นสินสมรสตามมาตรา 1474 (1) ส่วนเงินอื่นที่จำเลยที่ 1 จะพึงได้รับก็ต่อเมื่อพ้นจากสมาชิกภาพของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการดังกล่าว ดังนั้น ในขณะที่ฟ้องหย่าสิทธิที่จะได้รับเงินดังกล่าวยังไม่เกิดขึ้นและไม่แน่นอนว่าจำเลยที่ 1 จะมีสิทธิได้รับหรือไม่อย่างไร จึงยังฟังไม่ได้ว่าเป็นสินสมรส โจทก์จึงมีสิทธิได้รับส่วนแบ่งจากเงินในส่วนเงินสะสมเงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่เป็นสินสมรสดังกล่าวก็ถึงหนึ่งมีผลย้อนหลังไปนับแต่วันจดทะเบียนสมรสเป็นต้นไปจนถึงวันฟ้องหย่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1532 (ข) และ 1533 ส่วนเงินอื่นที่เกิดขึ้นหลังวันฟ้องหย่าโจทก์จะมีสิทธิขอแบ่งหรือไม่ อย่างไร เป็นเรื่องที่โจทก์ต้องไปว่ากล่าวเป็นอีกส่วนหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน สำหรับเงินบำนาญของจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า เงินบำนาญของจำเลยที่ 1 ได้รับเมื่อเกษียณอายุราชการเป็นการได้รับมาภายหลังจากฟ้องคดีนี้แล้ว จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวก่อนฟ้องคดีนี้ แม้โจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นสามีภริยากัน แต่การจัดการแบ่งทรัพย์สินของสามีภริยาในกรณีที่มีการฟ้องหย่าและขอแบ่งสินสมรสในคดีเดียวกันนั้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1532 (ข) บัญญัติว่า "ถ้าเป็นการหย่าโดยคำพิพากษาของศาล ส่วนที่บังคับทรัพย์สินระหว่างสามีภริยานั้น มีผลย้อนหลังไปถึงวันฟ้องหย่า" เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเงินบำนาญของจำเลยที่ 1 เป็นทรัพย์สินที่ได้มาหลังวันฟ้องหย่าโจทก์จึงไม่มีสิทธิขอแบ่งเงินบำนาญดังกล่าวได้ แต่อย่างไรก็ดี เงินบำนาญของจำเลยที่ 1 นั้น โจทก์จะมีสิทธิหรือไม่ อย่างไร ต้องไปว่ากล่าวเป็นอีกเรื่อง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้น ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้โจทก์รับผิดชอบหนี้เกี่ยวกับที่ดินโฉนดเลขที่ 138595 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 115/1 และสิทธิการเช่ารถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชช xxx กรุงเทพมหานคร อันเป็นสินสมรสด้วยก็ถึงหนึ่ง และที่จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้โจทก์รับผิดชอบค่าใช้จ่ายจากสินสมรสส่วนของตนหรือสินส่วนตัวของโจทก์ให้แก่จำเลยที่ 1 เนื่องจากโจทก์ขายกองทุน LTM และ RMF ธนาคาร ก. ไปก่อนครบกำหนดระยะเวลาโดยผิดเงื่อนไขของกองทุนดังกล่าว อันเป็นการจำหน่ายสินสมรสไปเพื่อประโยชน์ของโจทก์ฝ่ายเดียวนั้น เห็นว่า เมื่อจำเลยที่ 1 ให้การและฟ้องแย้งโดยมิได้บรรยายและมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาแสดงว่า หนี้เกี่ยวกับที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างและสิทธิการเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวเป็นหนี้ร่วมที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 จะต้องร่วมกันรับผิดชอบคนละกึ่งหนึ่ง หรือขอให้แบ่งที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างและสิทธิการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวอันเป็นสินสมรสโดยหักใช้หนี้เงินดังกล่าวก่อน รวมทั้งจำเลยที่ 1 ให้การและฟ้องแย้งโดยมิได้บรรยายและมีคำขอให้โจทก์ชดเชยจากสินสมรสส่วนของตนหรือสินส่วนตัวเนื่องจากโจทก์จำหน่ายกองทุนดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึงเป็นเรื่องนอกฟ้องแย้ง และเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์คดี

ชำนาญพิเศษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง ศาลฎีกาวินิจฉัยให้แบ่งสินสมรสระหว่าง โจทก์กับจำเลยที่ 1 ตามที่จำเลยที่ 1 ฎีกาแตกต่างไปจากศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ โดยสินสมรส บางส่วนไม่อาจกำหนดจำนวนเงินที่แน่นอนได้ จึงไม่สามารถหักกลบลบกันได้ดังเช่นศาลอุทธรณ์ คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยมา ดังนั้น ในส่วนที่ให้จำเลยที่ 1 แบ่งเงินฝากในบัญชีเงินฝากธนาคาร ศ. เลขที่บัญชี 326-1-46xxx-x และให้โจทก์กับจำเลยที่ 1 แบ่งเงินประกันชีวิตบริษัท อ. ให้แก่อีกฝ่าย หนึ่ง ซึ่งยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแล้วนั้น จึงต้องนำมากำหนดส่วนแบ่ง สินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 โดยไม่หักกลบลบกันเช่นเดียวกับหนี้อื่น ๆ ดังที่ศาลฎีกา วินิจฉัยข้างต้น พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 แบ่งเงินฝากในบัญชีเงินฝากธนาคาร ศ. เลขที่บัญชี 326-1-46xxx-x ให้แก่โจทก์ 2,572.97 บาท ให้จำเลยที่ 1 แบ่งสิทธิ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการในส่วนที่เป็นเงินสะสม เงินสมทบรวมทั้งผลประโยชน์ของเงิน ดังกล่าวให้แก่โจทก์กึ่งหนึ่งมีผลย้อนไปนับแต่วันจดทะเบียนสมรสจนถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 10 สิงหาคม 2564) ให้โจทก์แบ่งสิทธิกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง เมื่อโจทก์พ้น สมาชิกภาพกองทุนดังกล่าวมีผลย้อนไปนับแต่วันจดทะเบียนสมรสจนถึงวันฟ้อง ให้โจทก์กับจำเลย ที่ 1 แบ่งเงินประกันชีวิตบริษัท อ. ให้แก่อีกฝ่ายกึ่งหนึ่งเป็นเงินคนละ 475,000 บาท ให้ยกคำขอ ของโจทก์ที่ขอให้แบ่งเงินบำนาญของจำเลยที่ 1 ให้แก่โจทก์ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ ค่าฤชาธรรมเนียมตามฟ้องและฟ้องแย้งในชั้นฎีกากับ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

## องค์คณะ

นายนาวุธ จันทรจำเริญ · อภิศิ โพธิ์พร้อม · ยุพา วงศ์ทองทิพ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8321/2568>